

Underbilag 1 til bilag 3.

PRÆSIDENTEN FOR VESTRE LANDSRET

Viborg, den 23. november 1957.

Til justitsministeriet.

I anledning af justitsministeriets skrivelse af 21. d. m. (4 k. 1956/375) skal jeg, efter at sagen har været behandlet på et plenarmøde — hvori dog kun 11 af rettens faste dommere har kunnet deltage — udtale følgende.

En gennemførelse for landsretternes vedkommende af den for højesteret overvejede form for offentlig votering med gengivelse i dommen af de enkelte dommers voteringer og begrundelser vil muligt medføre en ikke ringe tidsmæssig forøgelse af arbejdet, og værdien heraf kan synes næppe at stå i rimeligt forhold til den hermed for talrige sagers vedkommende formentlig forbundne forsinkelse og de muligt forøgede omkostninger.

Hvis det er tanken (jfr. herved udvalgsbetænkningen p. 32), at en sådan nyordning skulle gælde også for *straffesager* — bortset fra nævningesager — skal jeg udtale, at offentlig votering formentlig bør være udelukket i sager, hvori lægdommere medvirker. Selv om man ville bortse fra betydningen af det pres, som en sådan offentlighed ville lægge på mennesker, der ikke til daglig beskæftiger sig med fastsættelsen af skyld og straf, ville ordningen medføre, at det udadtil let ville komme til at se ud, som om de juridiske dommers i dommen gengivne vota var eneafgørende for resultatet, for hvilket i virkeligheden de forud stedfundne drøftelser danner grundlaget.

Men hvis det anførte må føre til, at offentlig votering ikke indføres, for så vidt angår domsmandssager og nævningesager, synes det lidet påkrævet at indføre sådan

votering for de — i almindelighed juridisk mindre vigtige politisager. Skulle det i sagen rejste spørgsmål undtagelsesvis findes af større principiel betydning, kunne det, såfremt den ændrede votering indføres, eventuelt overlades til landsretterne at træffe bestemmelse om, hvorvidt den samme form bør anvendes i vedkommende politisag. I øvrigt bør formentlig bestemmelsen i § 218 formes således: „I andre højesterets-sager samt i landsretssager, der behandles uden medvirken af lægdommere, skal dommen . . .“, idet der formentlig ikke er anledning til at undtage politisager fra den i udvalgsbetænkningen foreslåede nyordning for landsretternes vedkommende.

Hvad *borgerlige* sager angår, bør der ved overvejelserne af spørgsmålet for landsrettens vedkommende formentlig skelnes mellem 1. *instanssager* og *ankesager*. Hvad de *førstnævnte* angår, må visse rent praktiske hensyn tages i betragtning, der ikke gør sig gældende med hensyn til ankesager, idet ankedommen — eventuelt med visse ændringer eller tilføjelser — bygger på en gengivelse i den indankede dom af faktum, der under beviset, i sagen, medens dette først skal opstilles og sammenføres i 1. instansdommen. Den nøjagtige konstatering og opstilling af dette faktum egner sig imidlertid i almindelighed ikke for den mundtlige drøftelse og votering, under hvilken man må nøjes med i hovedtrækkene at angive, hvad man anser bevist, medens den nærmere udarbejdelse og udformning af faktum og bevisførelse udkræver en ofte særdeles udførlig og besværlig skriftlig behandling.